

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/142/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1519010337
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1519010337.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Tibora Kubíka a JUDr. Vladimíra Buchvalda, v trestnej veci obžalovaného Z. C., stíhaného pre prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 0T/122/2019 zo dňa 14.10.2019, na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave dňa 30. januára 2020 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým obžalovanému Z. C. podľa § 56 ods. 1, ods. 2, § 57 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona bol uložený peňažný trest 10.000,- (desaťtisíc) eur a ktorým podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, bol uložený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) mesiac.

Inak napadnutý rozsudok ostáva nezmenený.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 0T/122/2019 zo dňa 14.10.2019 bol obžalovaný Z. C. uznaný vinným zo spáchania prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe, že

dňa 28.05.2019 v čase o 14.10 h v Bratislave, na I. ulici č. XX, na parkovisku OC V., vyhradenom pre osoby zdravotne ťažko postihnuté - ZŤP, počas kontroly predložil hliadke Obvodného oddelenia Policajného zboru Bratislava Petržalka - sever, preukaz fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím č. XXXXXX na meno Z. C., nar. XX.XX.XXXX, vydaný Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave dňa 29.03.2013 a parkovací preukaz pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím č. XXXXXX na meno Z. C., vystavený Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave dňa 29.03.2013, ktoré vykazovali známky falšovania, pričom následným preverovaním na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava bolo zistené, že obvinený nie je fyzickou osobou s ťažkým zdravotným postihnutím, nie je držiteľom preukazu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, ani parkovacieho preukazu fyzickej osoby so zdravotným postihnutím, a že preukaz fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím č. XXXXXX. bol dňa 27.03.2013 vydaný na meno G. D., ktorá je jeho oprávnenou držiteľkou, pričom kriminalisticko - expertíznym ústavom Policajného zboru Bratislava, odborom kriminalistické technické skúmanie, bolo odborným vyjadrením č. PPZ-KEU-BA-EXP- XXXX/XXXX zistené, že obvineným predložené preukazy č. XXXXXX a č. XXXXXX sú falzifikáty vyhotovené technikou tlače na báze tonera.

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) mesiace. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Trestného zákona bol obžalovanému výkon trestu podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní

18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 56 ods. 1, ods. 2, § 57 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému uložil peňažný trest 10.000,- (desaťtisíc) eur a podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) mesiac.

Po oznámení (vyhlásení) rozsudku podal obžalovaný v lehote ustanovenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku proti rozsudku odvolanie (nesprávne nazvané ako „odpor“, avšak podľa obsahu podania je zjavné, že jedná o odvolanie proti rozsudku), a to čo do výroku o vine i o treste.

Následne, obžalovaný prostredníctvom obhajcu v písomnom podaní konštatoval, že odvolanie smeruje proti výroku o vine, ako aj proti výroku o treste. Toto odvolanie odôvodňuje po doručení písomného vyhotovenia rozsudku tak, že výrok prvostupňového súdu o vine považuje za nesprávny, nakoľko má za to, že súd nesprávne vyhodnotil dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní a na základe toho dospel k nesprávnemu výroku o vine. Na hlavnom pojednávaní obžalovaný vysvetlil, akým spôsobom sa dostal k preukazu osoby ZŤP v roku 2013 po tom, ako mal vážnu dopravnú nehodu a bol dlhodobo imobilný a mohol sa po dlhšom liečení pohybovať len na invalidnom vozíku, prípadne neskôr s pomocou barlí. V tomto období mu pomáhalo vybavovať rôzne záležitosti súvisiace s jeho zdravotným postihnutím viaceru ľudí. Okrem iných záležitostí, ktoré mu vybavovali pre jeho imobilitu rôzne osoby, mu jedna osoba, na ktorú si s odstupom času nevie spomenúť, ponúkla, že mu z dôvodu jeho zdravotného stavu vybaví aj preukaz ZŤP a parkovací preukaz. Bol presvedčený, že vzhľadom na svoje zranenia a zdravotný stav je osobou s ťažkým zdravotným postihnutím a teda má na tieto preukazy nárok a odovzdal tejto osobe za účelom vybavenia týchto preukazov zdravotnú dokumentáciu, vyplnil s ňou tlačivá a odovzdal svoje fotografie. Doklady si po ich vybavení prevzal po tom, čo mu ich osoba nechala pravdepodobne v jednej z jeho prevádzok. Obžalovaný nemal vedomosť, že by predmetné doklady boli falšované, absentuje teda subjektívna stránka daného trestného činu, obrana obžalovaného nebola nijako vyvrátená, prvostupňový súd nepreukázal ani postup pri vydávaní predmetných dokladov a nemožno vyvodzovať postup pri vydávaní preukazu ZŤP a parkovacieho preukazu z postupu pri vydávaní občianskeho preukazu, prípadne cestovného pasu, ktoré sú preukazmi totožnosti osoby. Špeciálne pri preukaze ZŤP je postup prispôbostený tomu, že zdravotne ťažko postihnutá osoba nie je spôsobilá si tento preukaz vybavovať osobne a rovnako v tomto konaní posudkový lekár nevyšetruje žiadateľa osobne, ale rozhoduje na základe zdravotnej dokumentácie a vyjadrení lekára špecialistu. Z uvedených skutočností má obhajoba za to, že aj ak súd mal o niektorých skutočnostiach pochybnosti, mal by uviesť, na základe akých vykonaných dôkazov má tieto pochybnosti a aj v tomto prípade mal súd obžalovaného oslobodiť spod obžaloby v zmysle dodržania zásady „in dubio pro reo“. Pokiaľ ide o výrok prvostupňového súdu o treste, tento považuje obhajoba za nesprávny a nezákonný, nakoľko má za to, že nesprávny je už výrok o vine. Uložený trest je neprimerane prísny aj v prípade, ak by vina obžalovaného bola riadne preukázaná, a to vzhľadom na okolnosti prípadu, spôsob spáchania skutku a spôsobený následok. Rovnako uloženie trestu odňatia slobody zo strany súdu považujeme za neprimerané a uložený peňažný trest za neprimerane vysoký aj vzhľadom na skutočnosť, že v súdnom konaní neboli žiadnym spôsobom preukázané majetkové pomery obžalovaného tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 57 ods. 1 Trestného zákona. Na základe vyššie uvedeného obhajoba žiada, aby Krajský súd v Bratislave zrušil odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. OT/122/2019 zo dňa 14.10.2019 v celom rozsahu a sám rozsudkom oslobodil obžalovaného spod obžaloby z dôvodov uvedených v § 285 písm. b/ Trestného poriadku.

K odvolaniu obžalovaného písomne zaujal svoje negatívne stanovisko prokurátor s tým, že proklamácie obžalovaného (z hlavného pojednávania i z písomného odvolania) sú subjektívne, účelové, ničím nepodložené, na ktorom základe navrhuje odvolanie obžalovaného zamietnuť.

Spis bol predložený odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní dňa 12.12.2019.

S ohľadom na skutočnosť, že v odvolacom konaní obžalovaný predložil doklady, týkajúce sa jeho osoby, tieto boli postupom podľa § 326 ods. 5 Trestného poriadku s použitím § 269 Trestného poriadku oboznámené, pričom z týchto vyplýva, že na základe žiadostí obžalovaného zo dňa 19.11.2019, Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava vydal dňa 04.12.2019 dve rozhodnutia, právoplatné dňa 09.12.2019 s tým, že podľa prvého rozhodnutia sa vyhovuje žiadosti Z. C. o vyhotovenie parkovacieho preukazu pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím a druhým rozhodnutím sa vyhovuje žiadosti Z. C. o vyhotovenie preukazu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím.

Obhajca sa na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v plnom rozsahu pridržal dôvodov podaného odvolania a navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a sám rozhodol spôsobom, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku. Pre prípad, že by odvolací súd dospel k záveru o vine obžalovaného, potom dal do pozornosti materiálny korektív podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona.

Prokurátorka navrhla odvolanie obžalovaného Z. C. ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný Z. C. sa v konečnom návrhu pripojil k ústnemu prednesu svojho obhajcu.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/>>,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 3 Trestného poriadku ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Odvolací súd na základe podaného odvolania prioritne posudzoval, či nie sú splnené podmienky pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku alebo pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku a keďže skutočnosti pre také rozhodnutie nezistil, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým bolo podané odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo s tým, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by odvolací súd prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, čo nezistil.

Zo spisového materiálu, z odôvodnenia odvolania a z vyjadrení strán na verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaním obžalovaného proti výroku o vine i treste, čím odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku v celom rozsahu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Odvolací súd pritom zistil, že podané odvolanie je len čiastočne dôvodné, a to vo výroku o uloženom peňažnom treste, čo vyplýva z nasledujúcich skutočností:

I. K výroku, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania trestnej činnosti

Ku konaniu na prvostupňovom súde odvolací súd uvádza, že obžalovanému a obhajcovi bola riadne doručená obžaloba a výzva na vykonanie dôkazov podľa § 240 ods. 3 Trestného poriadku, pričom spolu s prokurátorom, obhajcom a svedkami boli aj riadne predvolaní, resp. upovedomení o termíne hlavného pojednávania, ktoré bolo vykonané v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku a prvostupňový súd v konaní a rozhodovaní rešpektoval zásadu náležitého zistenia skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku a zásadu voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods.

12 Trestného poriadku. Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku jasne, zrozumiteľne a dostatočne určitým spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti mal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a rovnako aj v otázke trestu.

Odvolačný súd v súlade s napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu musí konštatovať, že vykonaným dokazovaním na prvostupňovom súde bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané spáchanie skutku obžalovaným, ktorého konanie zároveň napĺňa všetky znaky trestného činu, uvedeného v napadnutom rozsudku (prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona), keďže obžalovaný v mieste, čase a spôsobom uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku úmyselným konaním sa dopustil vyššie popísaného konania, a odvolací súd v tomto smere poukazuje na správne zistené skutkové a z nich odvodené právne závery prvostupňového súdu uvedené v napadnutom rozsudku, na ktoré sa v plnom rozsahu odvoláva.

Odvolačný súd dopĺňa, že obžalovaný počas výsluchu nevedel (prípadne nechcel) uviesť osobu, ktorá mu poskytla preukaz fyzickej osoby so ZŤP, ako ani parkovací preukaz pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím a takisto nevedel logicky zodpovedať otázku, z akého dôvodu v zápisnici o obmedzení osobnej slobody uviedol ako obstarávateľa preukazov osobu N. T., čo neskôr poprel bez náležitého vysvetlenia s tým, že podľa vyjadrenia úradu práce, sociálnych vecí a rodiny obžalovaný v čase skutku nebol fyzickou osobou s ťažkým zdravotným postihnutím, nebol držiteľom preukazu fyzickej osoby so R. a nebol ani držiteľom parkovacieho preukazu pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím - oprávnenými osobami sú G. D. (preukaz ZŤP) a A.. V. W. (parkovací preukaz ZŤP), pričom podľa odborného stanoviska KEÚ PZ Bratislava obidva sporné doklady - preukazy sú falzifikáty. Navyše predmetné závery nepriamo vyplývajú aj z výpovedí svedkov - príslušníkov PZ, ktorí ako prví pri kontrole konštatovali nezrovnalosti predmetných preukazov s tým, že obžalovaný im potvrdil, že nebol osobne na ÚPSVaR a že tieto preukazy mu zabezpečila iná osoba, najskôr menoval Branislava Čierneho, čo neskôr zmenil tak, že sa malo jednať o neznámu osobu, ktorá mu preukazy odovzdala v niektorom z jeho reštauračných zariadení.

Prvostupňový súd sa správne vyrovnal i s obhajobnými námietkami (ktoré sa prejavili i ako námietky odvolacie) s tým, že na tieto závery odvolací súd v plnej miere poukazuje bez potreby tieto znovu rozoberať, a to vrátane údajného selektívneho postupu pri vykonávaní a hodnotení dôkazov a údajnej absencie subjektívnej stránky daného prečinu na strane obžalovaného, pričom súd prvého stupňa správne poukázal i na znenie § 16 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého, fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím príslušný orgán vyhotoví preukaz, ak z právoplatného rozhodnutia o peňažnom príspevku na kompenzáciu alebo z právoplatného rozhodnutia o preukaze vyplýva, že ide o fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím a podľa § 17 ods. 1 uvedeného zákona, príslušný orgán vyhotoví fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím parkovací preukaz, ak z právoplatného rozhodnutia o parkovacom preukaze vyplýva, že má zdravotné postihnutie uvedené v prílohe č. 18 alebo podľa komplexného posudku, ktorý bol podkladom na právoplatné rozhodnutie o peňažnom príspevku na kompenzáciu, je fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom.

Odvolačný súd poukazuje aj na fakt, že pokiaľ obžalovaný v odvolacom konaní predložil doklady, podľa ktorých požiadal Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava o vyhotovenie parkovacieho preukazu pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím a vyhotovenie preukazu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, išlo o žiadosť obžalovaného zo dňa 19.11.2019, ktorým bolo vyhovené rozhodnutiami ÚPSVaR dňa 04.12.2019, právoplatnými dňa 09.12.2019, teda z pohľadu „načasovania“ je zrejmé, že ide o postup ex post, ktorý nič nemení na skutočnosti, že v čase kontroly hliadkou PZ obžalovaný disponoval a preukázal sa falšovanými dokladmi, ktoré používal ako pravé. V tomto zmysle krajský súd dodáva, že uvedený postup (žiadosť na Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny o vyhotovenie príslušných dokladov) mal obžalovaný zvoliť od počiatku a nepoužívať falšované preukazy.

Odvolačné námietky obžalovaného boli na základe vyššie uvedených skutočností odvolacím súdom vyhodnotené za nedôvodné, keďže prvostupňový súd nielen náležite vykonal celé dokazovanie, ale dospel i k správnym a zákonným záverom ohľadom viny obžalovaného a právnej kvalifikácie jeho

nezákonného počínania, pričom celý procesný postup súdu prvého stupňa možno označiť ako postup lege artis s tým, že vo svetle vyššie uvedených záverov nemôžu obhajobné námietky nijako obstať. Obžalovaný Z. C. jednoznačne nie je osobou, ktorá by do istej miery nebola znala práva a ktorá by považovala vyššie uvedený proces za postup za súladný so zákonom - prevzatie preukazov od najprv konkrétnej, neskôr údajne neznámej osoby, a to bez akéhokoľvek kontaktu s úradom práce, sociálnych vecí a rodiny, čo priamo nasvedčuje záverom rozsudku prvostupňového súdu a poukazuje na prítomnosť subjektívnej stránky daného trestného činu prinajmenšom vo forme nepriameho úmyslu, teda vyššie uvedené okolnosti vyvracajú uvedené odvolacie námietky, písomne sformulované obhajcom tak, ako sú vyššie uvedené a ktoré v kontexte celého vykonaného dokazovania a po preskúmaní odvolacím súdom nemajú nijaké opodstatnenie a sú minimálne scestné, a to i vo vzťahu k navrhovanému postupu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona, keďže podľa názoru krajského súdu, spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, miera zavinenia a pohnútky páchatel'a nemôžu viesť k záveru, že by závažnosť ním spáchaného skutku bola nepatrná.

II. K výroku o treste

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov. Základnými ustanoveniami, ktoré musí súd pri ukladaní trestu zohľadniť je účel trestu (§ 34 ods. 1 Trestného zákona) a vymedzenie okolností, na ktoré musí súd prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery (§ 34 ods. 4 Trestného zákona). Účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívny prvok) a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie) a súčasne iných odradil od páchania trestných činov (prvok generálnej prevencie), pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Trestného zákona). Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, pričom trest by mal postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby (§ 34 ods. 3 a ods. 4 Trestného zákona).

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Trestný čin - prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona je úmyselným trestným činom, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody vo výmere až 3 roky.

Vzhľadom na všetky zistené okolnosti, s prihliadnutím na osobu obžalovaného, na správnu konštatáciu absencie poľahčujúcich i prirážajúcich okolností je potom výsledná (neupravená) trestná sadzba v danom prípade v rozpätí až 3 roky, pričom s ohľadom na všetky okolnosti je i odvolací súd toho názoru, že uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 3 mesiace s podmieneným odkladom jeho výkonu na dobu 18 mesiacov je trestom primeraným, nie represívnym, zodpovedajúcim všetkým zisteným okolnostiam predmetného prípadu, ako aj zásadám § 34 Trestného zákona.

Naproti tomu, pokiaľ sa týka odvolacích námietok ohľadom uloženia i trestu peňažného, s týmito sa odvolací súd stotožňuje a konštatuje, že v tomto ohľade došlo k porušeniu ustanovenia Trestného zákona.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na znenie zákonného ustanovenia § 56 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého peňažný trest môže súd uložiť od 160 eur do 331 930 eur páchatel'ovi úmyselného trestného činu, ktorým získal alebo sa snažil získať majetkový prospech.

Súčasne, podľa § 56 ods. 2 Trestného zákona, bez splnenia podmienok uvedených v odseku 1 môže súd peňažný trest uložiť, ak ho ukladá za prečin a vzhľadom na povahu spáchaného prečinu a možnosť nápravy páchatel'a trest odňatia slobody neukladá.

Z obsahu listinného materiálu, predovšetkým v časti, týkajúcej sa konania pred prvostupňovým súdom však vyplýva, že nebolo zisťované, či obžalovaný získal (alebo sa snažil získať) majetkový prospech a

pokiaľ áno, v akom rozsahu. Súčasne, nie je možné ustanovenie § 56 ods. 2 Trestného zákona chápať tak, že podmienený trest odňatia slobody nie je trestom odňatia slobody, a to už aj z toho dôvodu, že je možná úvaha o prípadnom nariadení takéhoto trestu postupom podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona. Zároveň, uloženie peňažného trestu nebolo ani riadne odôvodnené a nie je zrejmé, akým spôsobom sa prvostupňový súd vysporiadal s otázkou osobných a majetkových pomerov obžalovaného tak, ako to predpokladá zákonné ustanovenie § 57 ods. 1 Trestného zákona. V neposlednom rade, prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí skombinoval obidve zákonné ustanovenia (§ 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona), čo však už z podstaty ich znenia nie je možné, keďže sa týkajú dvoch odlišných možností, resp. zákonných podmienok.

Odvolací súd k tomu dodáva, že uloženie samostatného trestu odňatia slobody vo výmere 3 mesiace s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov je pri absencii pohľadujúcich i priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, s prihliadnutím na osobu obžalovaného a okolnosti spáchania trestného činu zodpovedajúce závažnosti spáchaného skutku, ako i všetkým vyššie uvedeným okolnostiam, takýto trest je v súlade so zákonom, je vecne správny a zodpovedá účelu trestu, je primeraný, spravodlivý a môže viesť k dosiahnutiu účelu trestu z hľadiska požiadavky zabezpečenia tak generálnej, ako i individuálnej prevencie.

Na podklade vyššie uvedených úvah a na základe odvolania obžalovaného Slavomíra C., krajský súd v predmetnej trestnej veci rozhodol spôsobom, vyplývajúcim z výrokovej časti tohto uznesenia, pričom podľa ustálenej súdnej praxe, rozhodnutie, ktorým odvolací súd zruší rozsudok súdu I. stupňa iba vo výroku o peňažnom treste, ktorý je jedným z trestov uložených popri sebe a sám už iným spôsobom nerozhodne, má formu uznesenia (§ 162 ods. 1, § 176 Trestného poriadku).

Ustanovením § 321 ods. 3 Trestného poriadku je totiž uložená súdu druhého stupňa povinnosť zrušiť celý výrok o treste, keď súd zruší, čo i len sčasti výrok o vine. Pokiaľ takáto situácia neexistuje a výrok o vine ostáva nezmenený, nemusí dôjsť vždy k zrušeniu celého výroku o treste, ale iba v jeho oddeliteľných častiach, ktoré však musia byť vo výroku zrušujúceho rozhodnutia výslovne uvedené.

Na základe uvedených skutočností Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd vyhodnotil podané odvolanie len ako čiastočne dôvodné a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.